

РЕШЕНИЕ

№ 3595

гр. София, 27.06.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, , в публично заседание на 08.06.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Румяна Лилова

ЧЛЕНОВЕ: Деница Митрова

Диляна Николова

при участието на секретаря М. Велева и при участието на прокурора Близнакова, като разгледа дело номер **2789** по описа за **2012** година докладвано от съдия Диляна Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по жалба на [фирма] чрез процесуалния му представител срещу решение на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 111-ти състав от 30.01.2012г. по НАХД № 7681 по описа за 2011г. Със съдебното решение е потвърдено Наказателно постановление № Р-10-261 от 15.03.2011 г., издадено от заместник- председателя на Комисията за финансов надзор /КФН/, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на касатора са наложени две имуществени санкции, в размер на 1000 лв. всяка, за нарушения на чл.317а, ал. 3 КЗ.

Като касационно основание се сочи неправилно прилагане на закона и съществено нарушение на процесуалните правила, както и необоснованост, а именно, че въззивният съд не е тълкувал и съответно приложил правилно нормата на чл.317а от Кодекса за застраховането /КЗ/ във вр. с чл.294, ал.1 от същия. Изтъква се, че касаторът не е застраховател, който извършва застрахователна дейност на територията на Р. Б. при условията на право на установяване и свободата на предоставяне на услуги и не е застраховател от друга държава-членка. Твърдят се и нарушения в административно-наказателното производство. Иска се отмяна на решението и отмяна на наказателното постановление.

Ответната страна – Комисията за финансов надзор, чрез пълномощника юрк. С.-Ц., изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за законосъобразност на обжалвания съдебен акт и съответно неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл.211, ал.1 АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество е основателна.

Атакуваното съдебно решение е допустимо, като постановено по подадена в законоустановения срок жалба срещу наказателното постановление.

След обсъждане на събраните по делото доказателства, въззивният съд е възприел за установена фактическата обстановка, описана в акта за установяване извършването на административно нарушение /АУАН/ и обжалваното наказателно постановление /НП/. Въз основа на така установената фактическа обстановка съдът е направил извод, че правилно е ангажирана административно-наказателната отговорност на застрахователното дружество за това, че към датата, на която е предоставило в КФН информация по процесните полици, дружеството е действало със закъснение и е просрочило подаването на информацията на КФН, с което е нарушило разпоредбата на чл.317а, ал.3 КЗ.

Съгласно чл.294, ал.1 във вр. с ал.4 КЗ всеки застраховател, който предлага задължителна застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите в Р. Б. посредством установяване или при условията на свободата на предоставяне на услуги, представя на Комисията за финансов надзор ежеседмично до втория работен ден на следващата седмица справка за сключените и за прекратените застрахователни договори към края на предходната седмица. Санкционната разпоредба на чл.317а, ал.3 във вр. с ал.1 и ал.2 КЗ предвижда, че когато информацията за сключването на застрахователен договор по задължителна застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите е представена със закъснение, по-голямо от това по ал.1 – след 45-тия ден или по ал.2 – след 60-тия ден, ако договорът е сключен в периода 15.12. – 15.02., се налагат наказанията по чл.319 КЗ – т.е., имуществена санкция от 1000 до 20 000 лв. - за юридическо лице. При повторност наказанието е от 2000 до 40 000 лв.

Административно-наказващият орган е приел, че застрахователят е нарушил нормата на чл.317а, ал.3 КЗ.

Настоящата инстанция намира, че при описаната фактическа обстановка, подвеждането на казуса към тази норма е неправилно, тъй като задължението за извършване на определено действие, обвързано с фиксиран срок е регламентирано в друга правна норма и за чието изпълнение е предвидено налагането на административно наказание. Разпоредбата на чл.317а, ал.3 КЗ има отношение не към административното задължение, а към санкцията, предвидена за него. От друга страна, цитираната разпоредба не може да бъде приложена самостоятелно, а само с препращане към някоя от предните две алинеи на чл.317а и във връзка с чл.319 КЗ.

Основателни са оплакванията за допуснати нарушения в административно-наказателното производство. В АУАН и НП следва еднозначно да е посочена датата на извършване на нарушението /чл. 43, т. 3, предл. първо ЗАНН и чл. 57, ал. 1, т. 5, предл. второ ЗАНН/. В процесните АУАН и НП са посочени датите на подаване на информацията за сключените договори в КФН, но не и датата, на която са

извършени нарушенията. За дата на извършване на нарушенията обаче, е следвало да се приеме датата, следваща тази, на която е изтекъл срокът за представянето на информацията относно всеки един от застрахователните договори. Вярно е, че процесните нарушения се осъществяват чрез бездействие. Макар и да има продължителен характер, поради своето естество, нарушението чрез бездействие има начален и краен момент. Затова денят, следващ този, в който е изтекъл предвиденият в КЗ срок за представяне на информацията е денят, който е следвало да бъде посочен в АУАН и НП като дата на извършване на нарушението.

Неспазването на чл. чл.42, т.3 и чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН е винаги съществено нарушение в административно-наказателното производство, защото води до ограничаване правото на защита на административно-наказаното лице и прави невъзможно упражняването на съдебен контрол за законосъобразност на обжалваното НП. Съдът в производството по обжалване на наказателните постановления по реда на чл.59-63 ЗАНН следва да установява съществуването или несъществуването на описаното в наказателното постановление административно нарушение и съответно съпоставянето на фактически установеното действие или бездействие на жалбоподателя със съответната законова норма, регламентираща същото като административно нарушение. Установяването в хода на съдебното производство на съществуването или несъществуването на описаното в наказателното постановление административно нарушение предпоставя индивидуализацията на съответното административно нарушение съобразно всички изисквания на чл.57 ЗАНН, което в настоящия случай не е направено.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав намира, че обжалваното съдебно решение и наказателното постановление са незаконосъобразни и следва да бъдат отменени.

Водим от горното и на основание чл.222, ал.1 АПК, Административен съд София-град, XII касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение от 30.01.2012г., постановено от Софийския районен съд, Наказателно отделение, 111-ти състав от по нахд № 7681/2011г.

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № Р-10-261 от 15.03.2011 г., издадено от заместник- председателя на Комисията за финансов надзор /КФН/, ръководещ управление „Застрахователен надзор”.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.